

Διήγημα του γιατρού και Διδάκ-τωρος του Πανεπιστημίου Αθη-νώ ν, Χρίστου Χ. Λιάπη, για τον Μέγα Αλέξανδρο, βραβευ-μένο τον Οκτώ βριο του 2009, στο Μπουένος Άιρες της Αργε-ντινής, ...

σε Παγκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό.

Θέμα του Διαγωνισμού: «Ο Ελληνισμός και ο Μέγας Αλέξανδρος»

Τίτλος του Διηγήματος: «Ένας βώ λος από ασήμι»

Με την ιστορία της Μακεδονίας και την προσωπικότητα του Μεγάλου Στρατηλάτη να στέλνουν τα δικά τους διαχρονικά μηνύματα σε αυτή τη δύσκολη καμπή του ζητήματος της ονομασίας των Σκοπίων.

ΕΝΑΣ ΒΩΛΟΣ ΑΠΟ ΑΣΗΜΙ

Σήκωσε με κόπο το εξαντλημένο χέρι του και έγνεψε με ένα ανεπαίσθητο τρεμόπαιγμα των μακρόμισχων, καλοσμιλεμένων δακτύλων του, που η οστεώδης, αλλά στιβαρή κατασκευή τους ήτανε, σίγουρα, κληρονομικό δώρο της Ολυμπιάδας. Έγνεψε προς την ατελείωτη σειρά των στρατιωτών, των αξιωματικών και των στρατηγών του που με τα δάκρυα να ρυακίζουν στα φαγωμένα από τους πολέμους μάγουλα, διάβαιναν σιωπηλοί μπροστά από το κρεβάτι του. Όλων αυτών που όταν ξεκινούσε από τη Μακεδονία τους ήξερε έναν - έναν με τα ονόματα τους που τώρα, στο πυρετωμένο του μυαλό, μπερδεύονταν μεταξύ τους, άλλα ελληνικά, άλλα περσικά, σκυθικά, ινδικά, βακτριανά, όπως είχε μπερδέψει και αυτός, τις δεκατρείς μέρες που διαρκούσε ο πυρετός του, τα μυαλά των υπηκόων του, που σε κάθε γωνιά της αχανούς αυτοκρατορίας του, καθώς οι φρυκτωρίες μετέφεραν την είδηση της αρρώστιας του, αναρωτιόνταν αν τελικά ήταν θεός ή άνθρωπος. Μπερδεύονταν και αναρωτιόταν αν αυτός, που από ορφανός πρίγκιπας της Μακεδονίας, περνώντας τον Ελλήσποντο ως ηγεμόνας των Ελλήνων, έφτασε να γίνει σατράπης του Κόσμου, μονάρχης των φυλών της Ασίας, κύριος της Περσίας, της Μηδίας και των χωρών της Ανατολής, έως εκεί που ο Μεγάλος Ωκεανός βρέχει

τις μαγικές ακτές της Ινδίας. αν αυτός, που το μεγαλείο των πόλεων που ίδρυσε μπορούσε να συγκριθεί μόνον με τη δύναμη των πόλεων που κατέκτησε, μπορούσε τελικά να πεθάνει.

Απόκαμε να χαιρετά κι άπλωσε το χέρι του έξω από το κρεβάτι, όπως έκανε μικρός, υποταγμένος στα πνευματικά γυμνάσια του Λεωνίδα. Αυτού του αυστηρού Ηπειρώτη παιδαγωγού, με τις σπαρτιάτικες μεθόδους, που η μάνα του τον είχε φέρει στην ακολουθία της και ο οποίος, αφού τον σκληραγωγούσε όλη μέρα με έναν σωρό σωματικές ασκήσεις, τη νύχτα τον υποχρέωνε να ξαπλώνει, κρατώντας το χέρι του τεντωμένο πάνω από μια αργυρή λεκάνη, με έναν ασημένιο βώλο στα δάχτυλά του. Όταν ο ύπνος βάραινε τα βλέφαρά του, ο βώλος έπεφτε κι εκείνος ξυπνούσε για να συλλογιστεί τις πνευματικές ασκήσεις και τα μαθηματικά προβλήματα του δασκάλου του.

Τώρα, παρόλο που ένιωθε τα βλέφαρά του πιο βαριά και από αυτές ακόμα τις πύλες της Βαβυλώνας, δεν χρειαζόταν τον ασημένιο βώλο για να τον κρατήσει ξύπνιο. Στ' αυτιά του αντηχούσαν ακόμη τα υστερικά γέλια και οι μαρτυρικές κραυγές του Διόνυσου. Αυτού του ημίτρελου παλιάτσου, που λίγες μέρες πριν, τον βρήκε, επιστρέφοντας απ' το λουτρό του, να κάθεται στον θρόνο του και να φορά τον βασιλικό μανδύα, χασκογελώντας με την απροσεξία των φρουρών. Ακόμα κι όταν τον σταύρωναν οι Εταίροι, εκείνος επέμενε πως τον λέγανε Διόνυσο απ' τη Μεσσήνη και πως ό,τι έκανε το έκανε με εντολή ενός θεού.

Αυτού του μισητού θεού του κρασιού, που από μικρόν τον κατατρέχει ως ζηλόφθονος μηλαδερφός. Αυτού του μέθυσου και αχαλίνωτου πλανώδιου προστάτη των θεατρίνων, αυτού του μπάσταρδου της Σεμέλης που έφτασε κι αυτός ως την Ινδία, κερνώντας τους πιστούς του με τον καρπό της αμπέλου και στον οποίο είχε προσφέρει, στη Μαράκανδα, θυσία ως σφάγιο ιερό, τον αδερφό του, τον Κλείτο. Δεν ήταν το κρασί, δεν ήταν ο ολόγιμος κρατήρας του Ηρακλή και το αηδιαστικό μεθύσι που είχε θολώσει εκείνη τη νύχτα το μυαλό του. Ήταν το ακόμη πιο σιχαμερό ερπετό της αμφιβολίας, το παγωμένο και φοιιδωτό ερώτημα αν είναι γιος θνητού ή του Δια – Άμμωνα και το δηλητήριο που είχε στάξει πριν από χρόνια, στη Μακεδονία, ο Άτταλος, υψώνοντας την κούπα με το καταραμένο διονυσιακό ποτό και πίνοντας σε έναν νόμιμο διάδοχο του Φιλίππου και όχι στον γιο της πόρνης των Καβειρείων.

Ήταν το φίδι που γλιστρούσε μαργιόλικά ανάμεσα στους λευκούς μηρούς της μητέρας του, μέσα στο ανάκτορο της Πέλλας, όταν ο Άμμωνας ήθελε να ενωθεί με την ιέρειά του. Ήταν η ίδια διονυσιακή τρέλα που θόλωσε και το μυαλό του Φιλίππου όταν σε εκείνο το συμπόσιο τράβηξε το σπαθί του για να υπερασπιστεί τον Άτταλο και ορμώντας προς το μέρος του σωριάστηκε στα τραπέζια, ανάμεσα στις κούπες, τις εταίρες και τα φαγητά.

Από εκείνη τη βραδιά ορκίστηκε πως δεν θα άφηνε τον αληθινό, τον θεϊκό του πατέρα να διαλέξει αλλονού το μέρος, εκτός απ' το δικό του. Να αγαπήσει άλλον, θνητό ή αθάνατο, θεό ή ημίθεο ή άλλον γιο. Η καρδιά του Δία-Άμμωνα θα ήταν πάντα δική του.

Γι' αυτό διαπέρασε με το δόρυ του το αγαπημένο στήθος του Κλείτου, όταν εκείνος αμφισβήτησε τη θεϊκή του καταγωγή. Γι' αυτό μίλησε με πύρινα λόγια στους στρατιώτες του, στις όχθες του Υφάση, ζητώντας τους να διαβούν τον ποταμό και να προχωρήσουν ακόμη πιο βαθιά στην Ινδία ξεπερνώντας τα όρια όπου είχε

φτάσει ο Διόνυσος.

Γι' αυτό κρυβότανε τρομαγμένος στην αγκαλιά της Ολυμπιάδας, αποστρεφόμενος το μονόφθαλμο πρόσωπο του Φιλίππου. Γύρευε να κουλουριαστεί και αυτός σαν το φίδι, στην αγκαλιά της μάνας του και να χωθεί στη γλυκιά μυρωδιά της, που κουβαλούσε τ' ανθισμένα αρώματα από το ιερό της Δωδώνης και τη θαλασσινή αύρα των ναών της Σαμοθράκης, μακριά από την οσμή της μάχης, του αίματος και του κρασιού που ανέδιδε η άγρια γενειάδα του Φιλίππου.

Κι όταν σιγά-σιγά μεγάλωσε και αναθαρρώντας άρχιζε να πλησιάζει τον πατέρα του, καμάρωνε το δυνατό του σώμα, άκουγε τη στεντόρεια φωνή να δίνει αιχμηρές και ευθύβολες εντολές κι ερχόταν πάντοτε κοντά του απ' την πλευρά του κουτσού του ποδιού, άγγιζε το μυώδες, τριχωτό άκρο και χτύπαγε με τις γροθίτσες του την πατρική σάρκα, λες και ήθελε να διαπιστώσει αν ο μηρός του Φιλίππου ήτανε κούφιος, για να τον κρύψει μέσα του, όπως ο Δίας τον Διόνυσο όταν καιγόταν η Σεμέλη.

Ένωθε το μέτωπο του να καίει από τον πυρετό, όπως φλογιζόταν και στην έρημο της Λιβυής, σε εκείνη την ατέλειωτη πορεία προς την όαση της Σίβα, μαζί με λίγους από τους πιστούς του εταίρους, τον Ηφαιστείωνα, που ήτανε ο πιο αγαπημένος ανάμεσα στους αγαπημένους, τον Πτολεμαίο που οι κακοήθεις έλεγαν πως ήταν νόθος γιος του Φιλίππου και οι ακόμη πιο κακοήθεις συμπλήρωναν πως ήταν περισσότερο γιος του απ' ότι ο ίδιος ο Αλέξανδρος, τον Έχτορα που ήταν ο μικρότερος γιος του Παρμενίωνα και, ευτυχώς, πνίγηκε στον Νείλο, πρωτού προλάβει να δει το πατέρα και τον μεγαλύτερο αδελφό του, τον Φιλώτα, να εκτελούνται ως συνομώτες, πληρώνοντας ακριβά εκείνη την ειρωνική επιστολή που του είχε στείλει ο Φιλώτας, μετά την επίσκεψη τους στο μαντείο, χλευάζοντας τη θεϊκή του καταγωγή.

Κι όμως, τώρα που οι αδικοσκοτωμένοι του τον περιμένανε πέρα απ' τα νερά της Στύγγας, τώρα που το αμόνι του τροπικού πυρετού σφυροκοπούσε τα μελίγγια του, τώρα που ξεθωριάζανε σιγά σιγά οι μορφές των στρατιωτών που εξακολουθούσαν να περνούν μπροστά του, τώρα που αυτός, ο ηγέτης των πέντε ποταμών ετοιμαζόταν να καταπλεύσει τον Αχέρωντα, άρχισαν μέσα του να σχηματίζονται αλλιώς οι θύμησες.

Αλλιώς θυμότανε την επίσκεψη στο ιερό του Άμμωνα. Σαν μπήκε μέσα, μόνος, στον ναό, ενώ οι Εταίροι του ρωτούσανε τους ιερείς, στους εξωτερικούς θαλάμους, αν πρέπει να του αποδίδουν θεϊκές τιμές, σαν βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον μεγάλο αρχιερέα και με το ολόχρυσο ειδώλιο του Άμμωνα, άλλον χρησμό είχε ζητήσει. Άλλα ήτανε εκείνα που είχε ρωτήσει, άλλα ήτανε εκείνα που τον βασάνιζαν, μέχρι αυτή, την ύστατή του ώρα, πιο πολύ και από την έρημο της Γεδρωσίας, τους πάγους των ασιατικών οροπεδίων και την πληγή της Γάζας.

Δεν ρώτησε για το μυστήριο της αρρενογονίας του. Δεν ρώτησε αν ο πατέρας του ήταν εκείνος ο μονόφθαλμος βασιληάς και στρατηλάτης, με τον ζεστό κουτσό μηρό, που μύριζε αίμα και κρασί, κυβέρναγε βοσκούς και ιππείς, Ιλλυριούς, βαρβάρους του Βορρά και Έλληνες του Νότου, τα βουνά της Λυγκηστίδας και τα χρυσορυχεία του Παγγαίου, ή ο ολόχρυσος θεός της ερήμου, με την κρύα μεταλλική σάρκα και την οσμή από μούχλα και λιβανωτό. Δεν ήθελε να ξέρει. Δεν το μπορούσε να διαλέξει.

Δεν ρώτησε αν θα κατακτούσε τελικά την αυτοκρατορία του κόσμου. Οι νικημένοι

του Γρανικού και της Ισσοῦ, τα γκρεμισμένα τείχη της Τύρου και της Γάζας ήταν η πιο στέρεη απάντηση. Σαν μπήκε στο ιερό του θεού, στο σκοτεινό άβατο, αντηχούσαν τα νικημένα δρεπανηφόρα των Γαυγαμήλων, τα μουγγρητά των θνησκόντων ελεφάντων του Πώρου, και ο χρυσός της Βαβυλώνας. Δεν ρώτησε ούτε αν τιμωρήθηκαν οι δολοφόνοι του Φιλίππου. Ήξερε πως η μητέρα του ζούσε και ύφαινε τα πέπλα της πολιτικής και της μαγείας στην Πέλλα. Φοβόταν μην ακούσει το όνομά της ανάμεσα στους ενόχους. Ίσως γι' αυτό κι όχι για εκδίκηση να είχε βυθίσει τόσο γρήγορα το ξίφος του στο κορμί του Πausanias. Μόνο μια ερώτηση έκανε στον θεό.

Το πρόσωπό του φλογιζόταν. Ένα κατάλευκο φως τύφλωνε και πονούσε τα μάτια του. Οι κόγχες του πονούσαν μέχρι τη ρίζα τους, λες και είχαν δεχθεί από ένα βέλος της Μεθώνης, όπως αυτό που τύφλωσε τον Φίλιππο.

Ο Πευκέστας τον πλησιάζει. Δεν κρατάει πια την ασπίδα του Αχιλλέα που πήρανε μαζί τους μετά το προσκύνημα στο Ίλιον, αλλά ένα μαντήλι βουτηγμένο στο νερό. Νιώθει τις σταγόνες να διαγράφουν υγρά ρυάκια στο μέτωπό του και αισθάνεται τη δροσιά της όασης της Σίβα, μετά απ' την καυτή πορεία στην έρημο. Το ιερό του θεού είναι κρύο και σκοτεινό. Τον περιβάλλει σαν ένα τεράστιο πέτρινο αντηχείο που κάνει τους χτύπους της καρδιάς του να σφυρηλατούν μέσα του εκκωφαντικά, στέλνοντας το αίμα του Άμμωνα και του Φιλίππου ως τα ακρότατα του κορμιού του.

Στο βάθος ο μεγάλος αρχιερέας και δίπλα του το ειδώλιο του θεού με το κεφάλι του Κριού. Αυτού του ζωδίου της φωτιάς και δικού του ζωδίου, που οι μεταθέσεις των ισημεριών σε λίγο διάστημα θα όριζαν το τέλος της εποχής του και το πέραςμα στους Ιχθύς.

Δεν ρώτησε τίποτα για τον εαυτό του. Τα χρυσαφένια κέρατα τα έδεσαν στο κεφάλι του οι φίλοι του, σαν βγήκε απ' το ιερό, εκστασιασμένοι απ' τα αιγυπτιακά λιβάνια και απ' τους αισθησιακούς χορούς των ιερών παρθένων, που όπως η μάνα του, παλιά στη Σαμοθράκη, λικνίζονταν ανάμεσα στις σκονισμένες αρματωσιές των Μακεδόνων στρατηγών. Μετά από τότε, έτσι χαράζαν τη μορφή του στα νομίσματα και λέγανε πως ο θεός της Αιγύπτου τον ονόμασε γιό του.

Εκείνος ρώτησε μόνο για την Ελλάδα. Ρώτησε για τη νέα Ελλάδα που ξεπηδούσε μέσα απ' τις κατακτήσεις του, μέσα απ' το μωσαϊκό των ανθρώπων, των εδαφών και των πολιτισμών που διάβαινε. Ρώτησε για το μέλλον του ελληνισμού που χάρη σε εκείνον απλωνόταν από το Δούναβη ως τη Βακτριανή κι απ' το Αιγαίο μέχρι τον Νείλο και τον Ινδικό.

Ρώτησε για την αυτοκρατορία των Μακεδόνων, την αυτοκρατορία όλων των Ελλήνων, αλλά και όλων των κατακτημένων λαών. Αν πλέον θα ζούσανε με τη σοφία του Αριστοτέλη, την πειθαρχία και τους νόμους που θα τους όριζε, χωρίς διακρίσεις για το χρώμα, τους θεούς ή τη φυλή τους, αλλά με μόνο κριτήριο την αρετή. Ρώτησε για το αστραφτερό πνευματικό αμάλγαμα που γύρευε να φτιάξει σφυρηλατώντας στην πολεμική φωτιά της μεγαλοφυΐας του τη σοφία της Ελλάδος και της Ανατολής.

Έκλεισε τα φλογισμένα μάτια του και ο θεός τού τα φανέρωσε όλα.

Τού έδειξε τους διαδόχους του να διασκορπίζουν τα εδάφη του στους τέσσερις ανέμους, όπως είχε προφητεύσει πολλά χρόνια πριν, στη Βαβυλώνα, ο προφήτης των Εβραίων, ο Δανιήλ.

Είδε τον Πτολεμαίο, τον Περδίκκα, τον Σέλευκο, τον Ευμένη, τον Μελέαγρο, τον Αντίγονο τον μονόφθαλμο και όλους τους άλλους που τώρα περνούσανε σκυφτοί μπροστά του, να πολεμούνε μεταξύ τους. Όχι για να αυξήσουνε τα όρια της αυτοκρατορίας, αλλά κυριευμένοι από τον δαίμονα της διχόνοιας και της φιλοπρωτίας που κυβερνά το γένος των Ελλήνων.

Ένωσε τη γλυκιά μυρωδιά της Ρωξάνης που πλησίαζε το κρεβάτι του. Αρώματα των ρόδων της Σογδιανής και σμύρνα που απλώνουν στα κορμιά τους οι ιέρειες του Άμμωνα. Ο πυρετός της Βαβυλώνας και η δίψα της Σίβα ενώσανε αυτά τα αρώματα με τη μυρωδιά της μάνας του. Όπως ενώθηκαν οι μυρωδιές τους όταν οι δυο γυναίκες αντάμωσαν στη Μακεδονία, για να τις σκοτώσει ο Κάσσανδρος μαζί με τον μικρό γιό του, τον Αλέξανδρο, στην Πύδνα.

Όμορφες γυναίκες και οι δυο τους, αλλά σκληρές και φόνισσες. Πριν λίγες μέρες, καθώς ένωσε το τέλος να πλησιάζει είχε ζητήσει απ' τη Ρωξάνη να ρίξει το σώμα του στον Ευφράτη για να νομίσουν όλοι πως οι θεοί τον είχανε καλέσει κοντά τους, πως αναλήφθηκε και αυτός, όπως και ο άλλος γιος του Δία, ο Ηρακλής, στον Όλυμπο. Κι εκείνη βρήκε το θάρρος να του το αρνηθεί, θέλοντας να κατοχυρώσει τα δικαιώματα του αγέννητου παιδιού τους. «Πετρώνει η καρδιά και η μήτρα όταν κυοφορεί αυτοκράτορα», του είχε απαντήσει η περσίδα πριγκίπισσα, όταν την κατηγορήσε πως είχε πέτρινη καρδιά σαν την μητέρα του.

Έβγαλε το δαχτυλίδι του με τη χρυσή σφραγίδα και έγνεψε στον Περδίκκα να 'ρθει κοντά του.

Έκλεισε τα μάτια του και βρέθηκε πάλι στην έρημο. Ο αρχιερέας του μιλούσε τώρα για ένα μεγάλο και δυνατό έθνος στα Δυτικά της Μακεδονίας, πιο δυτικά ακόμη και από την Ιλλυρία, που με κόκκινες ασπίδες και λεγεώνες θα συνέτριβε τη μακεδονική φάλαγγα στις Κυνός Κεφαλές και στην Πύδνα. Στην πόλη όπου οι Μακεδόνες διάδοχοί του σκότωσαν την ιέρεια του Άμμωνα και τον γιό του, εκεί θα όριζε η τιμωρία του θεού να γραφτεί και ο επίλογος του μακεδονικού βασιλείου. Εκεί θα πλήρωνε και η Ρωξάνη τον φόνο της Στάτειρας, της κόρης του Δαρείου που και αυτή, όπως και την πανέμορφη Βαρσίνη την είχε πάρει για γυναίκα του. Αυτοί, όμως, οι καινούργιοι κατακτητές που θα άπλωναν μια νέα κοσμοκρατορία, σε όλη τη Μεσόγειο, ως την Αφρική και την Καρχηδόνα που και ο ίδιος ονειρεύτηκε να κατακτήσει, αυτοί οι άξεστοι απόγονοι του Ρωμύλου και του Ρέμου, θα υποτάσσονταν με τη σειρά τους στην ανυπέρβλητη δύναμη του ελληνικού πνεύματος, που αυτός το είχε φτάσει ως τις πύλες της Κασπίας, τη Νύσα, την Ταξίλη και την Αραχωσία και που τώρα θα έφτανε ως τη χώρα των εσπερίδων, τα κέλτικα χωριά και τις γαλατικές πόλεις.

Και οι καίσαρες θα ανακηρύσσονταν θεοί, απόγονοι και αυτοί της ίδιας λύκαινας που βύζαξε τη μεγαλοφυΐα και την αλαζονεία των νόθων, αμαρτωλών καρπών των ιερών παρθένων, που για να αποδείξουνε ποιανού πατέρα είναι γιοί, για να ξεχωρίσουνε ανάμεσα στους άλλους θεϊκούς ημίαιμους, όπως ο Θησέας της Αθήνας, ο Οιδίποδας της Θήβας, ο Πάρις της Τροίας, ο Μωϋσής της Αιγύπτου και των Εβραίων, κατακτούν λαούς, καταστρέφουν πόλεις, γεννούν θρησκείες και νόμους.

Κι ύστερα, σχεδόν τριακόσια χρόνια μετά τον θάνατό του, καθώς οι μεταθέσεις των ισημεριών διαγράφουν στον ουράνιο θόλο το πέρασμα από τον Κριό στους Ιχθύς, οι μάγοι της Ανατολής, όπως τότε ο Αρίστανδρος στην Πέλλα, θα αναζητήσουν τα

θεικά σημάδια στη Βηθλεέμ, για τη γέννηση του Γιου του Θεού από μια παρθένο από το γένος των Εβραίων.

Και ο μεγάλος αυτός Βασιλιάς, που για τον ερχομό Του είχε προφητεύσει, πάλι στη Βαβυλώνα, ο Δανιήλ, θα κυρίευε τις καρδιές των ανθρώπων χωρίς σπαθί, χωρίς άρματα και πλοία, μόνο με τη δύναμη της Αγάπης. Και τα λόγια του θα γράφονταν στα ελληνικά και θα απλώνονταν απ' άκρη σε άκρη της γης, μα στο όνομά Του θα γίνονταν συχνά πόλεμοι, πολιορκίες και σφαγές από καινούργιες αυτοκρατορίες, που προχωρώντας πιο πέρα από τη Δύση, πιο πέρα από τις Ηράκλειες Στήλες θα εύρισκαν νέους τόπους, νέες Ηπείρους, ακόμη πιο μαγικές από αυτές που είχε εκείνος κατακτήσει, με ακόμη πιο περίεργα ζώα, ακόμη πιο πολύχρωμα πουλιά, ακόμη πιο πυκνά δάση και πιο αχανείς ερήμους. Γιατί ο κόσμος είναι απέραντος και ακόμα πιο απέραντος ο Ωκεανός που τον περιβάλλει και που γεννά συνέχεια νέες χώρες και στεριές.

Μα οι καινούριοι κατακτητές δε θα γύρευαν να φέρουν και να πάρουν νέα ήθη όπως αυτός, ούτε να διοικήσουνε από κοινού με τους ντόπιους, μα μόνο να ληστέψουν το χρυσάφι, να υποδουλώσουνε και να σκοτώσουν.

Και ο μεγάλος αυτός Βασιλιάς από τη Ναζαρέτ, θα σταυρωνότανε απ' τους αρχιερείς του λαού του. Από το ίδιο ιερατείο που είχε καλωσορίσει έξω από την Ιερουσαλήμ τους Μακεδόνες και τού είχε διαβάσει μέσα στον Ναό τις προφητείες. Θα σταυρωνότανε όπως σταυρώθηκε απ' τους Εταίρους του ο τρελο-Διόνυσος απ' τη Μεσσήνη, μα όταν οι τρεις κόρες της Ιερουσαλήμ θα πήγαιναν στον τάφο του να τον αλείψουν σμύρνα και αλόη, δεν θα έβρισκαν το σώμα του. Και οι γραφές θα έλεγαν πως αναλήφθηκε στον ουρανό, πλάι στον Πατέρα του.

Ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο πίκρας ρυτίδωσε για τελευταία φορά το πρόσωπό του. Πόσο θα ήθελε να τον είχε ακούσει η Ρωξάνη. Να είχε ρίξει το σώμα του στον ποταμό, να μην του στερούσε τη δόξα τον αθανάτων. Να μην τον άγγιζαν οι αιγύπτιοι ταριχευτές, να μην πολεμούσαν οι επίγονοί του για το ποιος θα πάρει τη μυροβλύτισσα μούμια του.

Ήξερε πως το τέλος ήταν κοντά. Το σώμα και το στόμα του ανέδιδαν μια γλυκιά μυρωδιά, σαν να τον είχαν αλείψει με μύρο. Ανάμεσα στις γυναίκες του παλατιού είδε να διαγράφονται τρεις λευκοντυμένες σιλουέτες. Κρατούσαν αργυρά μυροδοχεία, φορούσαν ρόδα στα μαλλιά και είχαν τα πρόσωπα της Ρωξάνης, της Στάτειρας και της Βαρσίνης.

Όπως τον είχε ενημερώσει, τις προηγούμενες ημέρες, ο Νέαρχος, ο στόλος ήταν έτοιμος. Αν δεν τον έπιανε ο πυρετός θα είχαν ήδη αποπλεύσει, για τον περίπλου της Αφρικής και την κατάκτηση της Καρχηδόνας. Μα δεν ανεβαίνει στη βασιλική ναυαρχίδα. Λίγο πιο κάτω, σ' έναν ταπεινό μόλο τον περιμένει δεμένη μια μικρή καλαμένια βάρκα. Ο μαυροντυμένος οδηγός της απλώνει τα σκελετωμένα του δάχτυλα. Εκείνος βγάζει ένα χρυσό νόμισμα. Από εκείνα τα παλιά, που είχανε σκαλισμένη τη μορφή του χωρίς τα κέρατα του Άμμωνα και του το δίνει.

Η βάρκα ξεκινά το αργόπρεπο ταξίδι της. Ένα ακόμη, ίσως το τελευταίο πυρετικό κύμα φλογίζει το μυαλό του και η βάρκα δεν πλέει πια στον Ευφράτη αλλά στον Νείλο. Στις όχθες του λούζεται γυμνή μια πανέμορφη Αιγύπτια ιέρεια με την ακολουθία της. Έχει το πρόσωπο της Ολυμπιάδας και δίπλα της επιπλέει ένα μικρό καλαμένιο καλάθι αλειμμένο με πίσσα, που έχει μέσα του ένα μωρό.

Η νύχτα πέφτει και η βάρκα πλησιάζει στο δέλτα του ποταμού. Ο βαρκάρης έχει

εξαφανιστεί από δίπλα του αλλά η βάρκα πλέει οδηγούμενη από μια μεγάλη λάμψη στο βάθος του ορίζοντα. Εκεί που ο ίδιος είχε σημειώσει, στο χώμα, με αλεύρι, τα σχέδια της Αλεξανδρείας απλώνεται τώρα μία πανέμορφη πόλη. Κέντρο του ελληνισμού και της πνευματικής του αυτοκρατορίας. Με τη μεγαλύτερη βιβλιοθήκη που μπορεί να φανταστεί ο νους του και με έναν μεγαλόπρεπο φάρο να υψώνεται, στο ομώνυμο νησάκι, στην είσοδο του λιμανιού της.

Έναν φάρο που αστραποβολεί με το αιώνιο φως του ελληνισμού, γιατί τα διαβατάρικα πουλιά που όρμησαν στο αλεύρι που χάραξε τα θεμέλια της πόλης, μετέφεραν το θεϊκό του σχέδιο στους ουραμούς. Το σχέδιό του για μια μεγάλη ελληνική αλλά και παγκόσμια αυτοκρατορία του πνεύματος και της σύνθεσης των πολιτισμών.

Γιατί σαν εκείνα τα αποδημητικά πουλιά γεμίσανε οι Έλληνες, στα χρόνια που ακολούθησαν, τους ορίζοντες της οικουμένης, σε κάθε στεριά και κάθε θάλασσα από αυτές που εκείνος δεν πρόλαβε ούτε να ονειρευτεί κι ούτε να κατακτήσει. Μα κι αν ακόμα οι Ρωμαίοι πυρπόλησαν τη βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, στίχοι καβαφικοί φωτίζουν το παγκόσμιο πνεύμα, όπως φωτίζει ο φάρος της, στα μακρινά νυχτερινά ταξίδια, τα ποντοπόρα πλοία των Ελλήνων. Πλοία που δεν είναι πια από ξύλο, όπως του Νέαρχου, αλλά που στα μεταλλικά τους αμπάρια κρύβουν τα ειρηνικά φορτία και τ' αγαθά που μεταφέρουν, από τη Γη του Πυρός ως την Ωκεανία, από τις βόρειες Θάλασσες ως τις ακτές της Αραβίας και της Αφρικής που ο ίδιος δεν πρόλαβε να περιπλεύσει.

Και οι ναυτικοί τους βγαίνουνε κάθε βράδυ στη γέφυρα, με το τσιγάρο ανάμεσα στα χείλη και τη ματιά στο σκοτεινιασμένο πέλαγος, μήπως και δουν, λίγο έξω απ' το Μοντεβίδεο, πλάι στις Εβρίδες ή στα ανοιχτά του Χάλιφαξ και της Καναδικής Ασπίδας, να στραφταλίζουνε στο φεγγαρόφωτο οι ασημωτές φολίδες της αδερφής του, της Γοργόνας. Να τους ρωτήσει, με τα μαλλιά ξέπλεκα στα αλμυρά της στήθη, αν ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος και εκείνοι να απαντήσουν πως ζει και βασιλεύει, έστω και αν δεν πρόλαβε να του δροσίσει τα φλογισμένα χείλη του με το θάνατο νερό, τις δεκατρείς ημέρες της αρρώστιας του στη Βαβυλώνα.

Ζει και θα ζει όπου υπάρχουν Έλληνες, όπου υπάρχουν πολίτες των εθνών, έτοιμοι να αφήσουν πίσω το παλιό, να ενωθούν, πάνω από διαφορές κι από ενάντιες κουλτούρες, να υποτάξουνε, ή έστω να κοιμίσουνε τους εσωτερικούς τους δαίμονες και να ονειρευτούνε μια νέα οικουμένη για το γένος των ανθρώπων, όπου το πνεύμα θα νικά την ύλη.

Και τότε, η Γοργόνα γαληνεύει τη θάλασσα, καταλαγιάζει τη φουρτούνα που πνίγει τους απίστους στον βυθό, μερώνει τα κύματα και βγάζει τα καράβια στο λαμπροφορεμένο λιμάνι της πόλης της, στις θαλασσοφίλητες ακτές του Θερμαϊκού, στη Σαλονίκη. Εκεί όπου άνθισε ξανά η Μακεδονία και ο Ελληνισμός και πάνω στους αρχαίους ναούς χτίστηκε η βασιλική του Άη-Δημήτρη του Μυροβλύτη, που το νεκρό του σώμα ανέδιδε μύρο, όπως μοσχοβολούσε και το σώμα του Αλέξανδρου στη Βαβυλώνα.

Και πάνω στα ερείπια του ιερού των Καβείρων, που τους υπηρετούσε ιέρεια η μάνα του, ορθώθηκε κυκλική η Ροτόντα, ο ναός του Αη-Γιώργη, που σαν πολεμιστής που ήτανε και αυτός, κάρφωσε με τη λόγχη του τον δράκοντα που φύλαγε τις πηγές κι έσωσε τη βασιλοπούλα, όπως χιλιάδες χρόνια πριν, λευτέρωσε την Ανδρομέδα, από τον βράχο κι απ' τα σαγόνια του Κράκωνα, ένας άλλος γιος της χρυσαφένιας

βροχής του Δία, ο Περσέας.

Πέτρα πάνω στην πέτρα, Έλληνας πάνω στον Έλληνα, εκκλησιά πάνω στον βωμό, άγιος πάνω στον ήρωα, χτίζεται το πεπρωμένο της φυλής, σε μια αδιάσπαστη συνέχεια. Κι ας φύτρωσε πλάι στη Ροτόντα ο μιναρές και ας έπεσε η μεγάλη Πόλη που χτίσανε οι Έλληνες λίγο πιο ανατολικά, κοντά στο Ίλιο, όπου είχανε σταθεί οι Μακεδόνες να προσκυνήσουνε τον τάφο του Αχιλλέα, λίγο πριν εξορμήσουν στην Περσία.

Κι ας ήρθε από τα βάθη της Ανατολής έθνος πολεμόχαρο που υπέταξε το κράτος του Δαρείου και την Αίγυπτο και σκλάβωσε το γένος των Ελλήνων, που όμως τον κράτησε ζωντανόν μεσ' στην καρδιά του και κρατήθηκε κι αυτό, όρθιο στα χρόνια της σκλαβιάς, από τις θύμησης και από το μεγαλείο της Ισσοῦ και των Γαυγαμήλων. Κι αν οι Οθωμανοί πατήσανε τις αχανείς εκτάσεις της αυτοκρατορίας του, σκλαβώσανε την Πέλλα και τη Σαλονίκη και φτάσανε ως τον Δούναβη, η σκέψη και η φαντασία τους κατακτήθηκε αιώνια από αυτόν που στο Κοράνι τον αποκαλούνε δίκερο θεό.

Ένωσε τα χέρια του Αρίστανδρου να του χαϊδεύουν τα μουσκεμένα του μαλλιά, όπως τότε, όταν ήταν παιδί και του εξηγούσε στις Αιγές τα μυστικά του ουράνιου θόλου. Ύστερα ο μάντης έδεσε στο κεφάλι του, που φλεγόταν αδιάκοπα στο καμίνι του πυρετού, τη μεταξωτή κορδέλα με τα δύο κέρατα του Άμμωνα και έφερε πλάι στο κρεβάτι του μια ασημένια λεκάνη με νερό για να του δροσίσουν ξανά το μέτωπο.

Μέσα απ' τις σκοτεινές γωνιές των μαντείων του μυαλού του ο αρχιερέας του Άμμωνα του μιλούσε τώρα για ένα μικρό έθνος στα βόρεια της Ελλάδας που καπηλεύονταν το όνομα της Μακεδονίας του και το χρυσό αστέρι από τη σαρκοφάγο του πατέρα του. Του έλεγε για μεγάλα σιδερένια πουλιά με νύχια από ατσάλι και ανάσα από φωτιά που χτυπιούνται σαν γρύπες και σαν άρπυιες πάνω από το Αιγαίο.

Μα ο Αλέξανδρος δεν άκουγε. Οι ναοί της σκέψης του καιγόταν απ' τον πυρετό, όπως ο ναός της Αρτέμιδος στην Έφεσσο, το βράδυ της γέννησής του. Τόση φωτιά κι όμως ο ίδιος κρύωνε. Ανάμεσα στις θαμπές σιλουέτες των στρατιωτών που διάβαιναν από μπροστά του διέκρινε τρεις γνώριμες φιγούρες που βάδιζαν μαζί. Τον Κλείτο, τον Ηφαιστίωνα και τον Φίλιππο.

Έπλεε πια στον Αχέροντα. Το παράστημα του πατέρα του δεν ήταν πια σκυφτό και τρεκλίζουν. Το λαβωμένο μάτι του δεν σκεπαζόταν πια απ' τον μαύρο επίδεσμο αλλά αstraποβολούσε μαζί με το άλλο, σαν τα δύο αστροπελέκια που σημάδεψαν τον ουρανό τη νύχτα που γεννήθηκε ο γιος του. Το πόδι του δεν κούτσαινε. Πλησίασε το κρεβάτι του.

Ο Αλέξανδρος κρύωνε αβάσταχτα. Ένωσε τον πατέρα του να τον σκεπάζει απαλά. Ύστερα να χτυπάει τη γροθιά του στον μηρό για να τού δείξει πως είναι κούφιος. Ένωσε το σώμα του να χάνεται σιγά-σιγά, να μικραίνει, να διαλύεται και να ξανασηματίζεται άπειρες φορές, σαν αερικό, ώσπου στο τέλος κρύφτηκε μέσα στον μηρό του πατέρα του.

Δεν κρύωνε πια. Τέντωσε τα χέρια του έξω απ' το κρεβάτι κι απόμεινε έτσι, σαν τον σταυρωμένο Διόνυσο απ' τη Μεσσήνη, σαν τον Υιό του Ανθρώπου από τη Ναζαρέτ. Τα βλέφαρά του βάρυναν αλλά δεν ήθελε να κοιμηθεί ακόμη.

Το στήθος του πονούσε αόρητα, στο σημείο όπου είχε δεχτεί το βέλος των

Μαλλών. Αυτός ήταν η αυτοκρατορία του και πάνω στο σώμα του είχανε χαραχθεί, με σημάδια από ακόντια, σπαθιά και βέλη τα σύνορα της κάθε χώρας που κατέκτησε, οι ποταμοί που διάβηκε, οι πόλεις που ίδρυσε και εκείνες που έκαψε, σαν τη Θήβα του Διόνυσου, την Περσέπολη του Ξέρξη και την πρωτεύουσα των Μαλλών.

Δυο δρόμοι οδηγούσανε σε αυτή την πόλη. Ο ένας ήταν μεγάλος, ελικοειδής και εύκολος. Ο δεύτερος ήταν ίσιος αλλά περνούσε μέσα από μία κατάξερη έρημο. Διάλεξε τον δεύτερο και κυρίευσε την πόλη. Όπως ο ημίθεος Ηρακλής που σαν παρουσιάστηκαν μπροστά του η Αρετή και η Κακία, διάλεξε τον δρόμο της Αρετής. Ήλπιζε και αυτός να είχε διαλέξει έτσι στη ζωή του.

Η μακρόσυρτη ουρά των στρατιωτών είχε τελειώσει το πέρασμά της. Τώρα οι στρατηγοί του συνωστίζονταν γύρω απ' το κρεβάτι του και τον ρωτούσαν ποιον διαλέγει για διάδοχο. Στα χείλη του ανέβηκε το όνομα του μικρού του γιου, του Ηρακλή, που του είχε χαρίσει η Βαρσίνη. Όμως το στόμα του ήτανε πιο ξερό και από την έρημο της Γεδρωσίας. Έβγαλε μόνον έναν ακατάληπτο ήχο και άλλοι ακούσανε «Ηρακλής» και άλλοι «στον καλύτερο».

Κοίταξε τα χέρια του. Από το ένα του φάνηκε πως έσταζε αίμα. Από το άλλο είδε να ακτινοβολεί μία απόκοσμη λάμψη. Στα αυτιά του έφταναν κιόλας οι φωνές του λαού που κατά την τελετή της κηδείας του τον περιέφερε στην πόλη, με τα χέρια έξω απ' το νεκρικό του φορείο φωνάζοντας «Ο Αλέξανδρος με καθαρά χέρια γεννήθηκε και με καθαρά χέρια πηγαίνει στον άλλο κόσμο».

Κοίταξε το χέρι του με την περίεργη λάμψη, που το είχε τεντώσει πάνω από τη λεκάνη που είχε φέρει ο Αρίστανδρος. Είδε ανάμεσα στα δάχτυλά του να λαμπυρίζει ο ασημένιος βώλος. Τώρα μπορούσε να παραδοθεί στον ύπνο άφοβα. Σαν θα 'κλειναν τα βλέφαρά του, ο βώλος θα έπεφτε και εκείνος θα ξυπνούσε...